

havde ambition om at lære det hele at kende til bunds.

Det samme gælder for den retorik, der udfoldes fra denne talerstol. Jeg har i hvert fald lært, at man ikke nødvendigvis behøver at mene det, man siger, eller sige det, man mener. Jeg har også lært, at den energi og tid, der bliver kastet ind i en given sag, ikke nødvendigvis behøver at være proportional med sagens vigtighed. Det danske sprog er i sandhed meget taknemmeligt.

Så har jeg også lært, at man ikke nødvendigvis skal forvente at få svar, bare fordi man stiller et spørgsmål. Jeg har lært, at en minister ikke nødvendigvis udtaler sig på regeringens vegne, når han udtaler sig offentligt, og jeg har lært, at man i denne regering åbenbart både kan have private holdninger til hjemmebrug og have andre holdninger til regeringsbrug.

Kl. 21.50

Når man hørte statsministerens indledende tale i dag ved denne afslutningsdebat, kunne man jo forledes til at tro, at alt er i skønneste orden inklusive forholdet mellem regeringen og rigets nordlige besiddelser. Jeg må sige, at det er ikke den fulde sandhed. Senest har der jo været stor opstandelse på grund af forsvarsministerens udtalelser om, at Danmark, endnu en gang hen over hovederne på både befolkning og myndigheder i Grønland, bør stille Thule til rådighed for USA's missilskjoldspaner. Både menigmand og landsstyreformand har givet udtryk for harme over disse udtalelser.

Jeg har også erfaret, at når det store flertal i Folketinget den 5. april gav udtryk for, at ABM-traktaten fra 1972 er håbløst forældet, fordi USA mener det, behøver det ikke nødvendigvis betyde, at det samme flertal synes, at aftalen fra 1951 også er håbløst forældet. Jeg kan konstatere, at der i dette Folketing ikke har været forståelse for, at disse aftaler hænger sammen, og at disse aftaler udgør akser i det dansk-amerikanske sikkerhedspolitiske samarbejde.

I den forbindelse vil jeg gerne kraftigt anbefale, at vore forsvarspolitiske kontroverser, som vi jo har haft i lang tid, bliver overstået, før modstanden mod de danske EU-forbehold helt er nedbrudt, og der er etableret en fælles EU-forsvarspolitik. Vi må nå til enighed om en fælles forsvarspolitik, og vi vil meget hellere stå over for en dansk regering i en eventuel forhandling om en fælles forsvarspolitik end stå over for hele EU og det store apparat, som hører med.

Statsministeren sagde ganske rigtigt, at det grønlandske mål om at etablere en selvstående

økonomi er en stor udfordring, og jeg er taknemmelig for, at regeringen gerne vil understøtte en udvikling mod en selvstående økonomi. Jeg har tidligere givet udtryk for min uenighed med den herskende opfattelse, at det er det danske bloktilskud, der er limen, der holder drønningerriget sammen. Jeg ved, at det er en meget udbredt opfattelse, at vi kun er ude på at få stukket snabelen så langt ned i den danske statskasse som muligt.

Til gengæld er jeg også overbevist om, at langt de fleste i Grønland gerne ville af med bloktilskuddet den dag i morgen, vel at mærke hvis det var forsvarligt at afskaffe den ordning så hurtigt. Men jeg må også i samme åndedrag sige, at det ville være uforvarsomt at fjerne bloktilskuddet, som vi jo er blevet dybt afhængige af, fra dag til dag; det skal simpelt hen nedtrappes.

Mit parti, IA, er af den opfattelse, at bloktilskuddet til Grønland bør afvikles, og at Grønland og Danmark bør indgå en aftale om, hvordan og hvorledes den aftrapning skal ske. Det drejer sig ganske enkelt om at få etableret passende metoder, ansvarlighed og tro på, at vi er i stand til at få skabt en bæredygtig økonomi.

Jeg erfarede til min forundring under Folketingets debat vedrørende min kollega hr. Tórbjörn Jacobsens forslag om anerkendelse af det færøske folks selvbestemmelsesret, at langt de fleste af partiernes ordførere enten ikke havde forstået eller ikke ville forstå, hvad forslaget gik ud på. Det var en meget lang debat, men hvad blev der af den meget udstrakte velvilje til at kæmpe for oprindelige folks rettigheder? Hvad blev der af den højt besungne folkenes selvbestemmelsesret?

Næsten alle partier erklærer højtideligt, at færingerne og grønlanderne selv skal tage beslutning om deres fremtidige forhold til Danmark; men når man så forsøger at tage denne meget bastante udmelding alvorligt, er historien pludselig en helt anden. Flertallet i dette Folketing vil altså alligevel ikke lade færingerne selv beslutte, hvilken fremtid de gerne vil bygge op.

Man kan forvente, at et lignende forslag vedrørende anerkendelsen af det grønlandske folks selvbestemmelsesret vil blive fremsat her i Folketinget i løbet af det kommende efterår. Jeg håber også, at det Grønlandsudvalg, som vi i morgen vedtager at nedsætte, kan blive et forum for lidt dybere diskussioner om disse forhold, så vi kan etablere en fælles forståelse og kan undgå